

nisk baggrund. Det er sådan set ikke noget, som vi har fundet på for at skabe politisk polemik.

Så ville jeg gerne sige, at situationen her i Folketinget vist er tydelig, og jeg håber ikke, at mit billede af hajer ligefrem har været det, der har stødt ministeren mest under den foregående diskussion.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Dansk Folkepartis ordfører stillede integrationsministeren et konkret spørgsmål, og jeg må sige, at jeg ikke helt forstod, tror jeg nok, svaret.

Forholdet er jo det, at man nu genfremsætter det lovforslag, der blev taget af bordet i efteråret under henvisning til, at det var der konsensus om, og at der er et forlig om fremgangsmåden ved tildeling af indfødsret, der udløber til sommer.

Nu må man sige, at det er, som om oppositionen til venstre i salen forsøger at lade valget være fuldstændig ugjort ved hele tiden at henvise til forlig. Fru Birthe Rønn Hornbech sagde noget meget klart om det til fru Marianne Jelved i Deadline for et par dage siden: Vi har et forlig med vælgerne, og det har regeringen også, og det må være det, der tæller. Men det, der så yderligere er tale om her, er ikke bare, at man henviser til et forlig, der skal binde fremtidig lovgivning, men tilsyneladende vil regeringen presse hele årets indfødsretstildeling hen på denne side af forligsgrænsen i stedet for at vente til forligsperiodens udløb og så tildele indfødsret efter nye retningslinjer.

Hvis det er rigtigt, at regeringen vil gøre det, er det simpelt hen samvittighedsløst over for de danske vælgere, og – som det blev sagt før – en krigserklæring til Dansk Folkeparti, som vil gøre de fremtidige forhandlinger om udlændingepolitikken særdeles vanskelige.

Integrationsministeren (Bertel Haarder):

Hvis der var tale om, at regeringen pressede noget som helst frem og benyttede den indgåede aftale til nu at få så mange som muligt igennem før udløbet af aftalen den 1. juli, så ville jeg fuldt ud forstå det, som hr. Jesper Langballe sagde, men det er der ikke tale om. Hvis vi gjorde det modsatte: ændrede praksis her i foråret, sørgede for at lade tingene ligge i vindueskarmen, så vil vi bryde en aftale.

Derfor vil vi sørge for at følge aftalen til punkt og prikke, men som det vil fremgå, vil der

være tale om, at de personer, der har været drøftet, og de personer, som tilhører en bestemt gruppe osv., vil komme til individuel behandling i Indfødsretsudvalget. Det vil jeg meget gerne redegøre for, hvis ikke det ligger klart allerede.

Kl. 11.15

Så vi går frem efter bogen, og vi er ikke gået til valg på at bryde vores ord, og derfor opfylder vi vores valgløfter, når vi står ved den aftale, der gælder frem til 1. juli – hverken mere eller mindre. Vi lægger ikke noget oveni, vi trækker heller ikke noget fra.

Det er den måde, den nye regering gerne vil arbejde på, og det er i øvrigt sådan, regeringer plejer at arbejde her i Folketinget, for meget kan man sige om dette Folketing, men vi er ret gode til at holde aftaler, og det gør det muligt at have mindretalsregeringer i et mangepartisystem.

Til hr. Kamal Qureshi vil jeg sige som fru Elisabeth Arnold: Jeg lytter altid med interesse til, hvad både det ene og det andet nævn og råd siger. Men de er jo ikke retsorganer, de er jo ikke dommere, og som fru Elisabeth Arnold sagde, har vi andre jo også lov at have en mening, og det har vi altså i dette tilfælde. Vi tillader os endda at anfægte en mening fremsat af folk, som sidder i sådant et råd eller nævn, og det har man lov til. For hvis ikke, så fralægger vi os jo ansvaret. Vi skal jo selv som regering og som parlamentarikere kunne stå inde for det, vi gør.

Til sidst til hr. Søren Søndergaard: De internationale forpligtelser indebærer, at man kun kan fratage dansk indfødsret med statsløshed til følge, hvis den pågældende har erhvervet indfødsretten ved svig. Det står udtrykkeligt i den internationale konvention, at man ikke kan fratage den igen – dog kan man ved svig.

Tilbage er så spørgsmålet, som hr. Søren Søndergaard startede med: Hvorfor så ikke bare lade det gælde fra nu af? Svaret er for det første, at der ikke er tale om, at man straffes, man berøves ikke noget, man har haft og fået af fordele, men fra det øjeblik, hvor det viser sig, at man har en status på uberettiget grundlag, falder den væk.

Den form for tilbagevirkende kraft ser regeringen ikke noget betænkeligt i. Men jeg vil da ikke nægte at besvare spørgsmål i udvalget om den sag. Jeg synes, det er et meget velegnet sted at drøfte det.